

Hugo Bouter

Over vergevingsgezindheid en een boze slaaf

FAQ

Matteüs 18:21-35

Vraag:

Ik heb een vraag over Matteüs 18:21-35, over de boze slaaf. Deze slaaf ontvangt kwijtschelding van zijn schuld door zijn meester, maar later toont hijzelf geen vergevingsgezindheid tegenover een medeslaaf. Wie is die boze slaaf, is het een naamchristen? Want hij wordt overgeleverd aan de folteraars. Wat gebeurt er met een gelovige, als hij zijn broeder niet van harte vergeeft (vs. 35)?

Antwoord:

Ik denk dat je bij deze gelijkenis moet uitgaan van het begrip discipelschap, het volgen en slaaf zijn van de Heer Jezus in deze bedeling. Het discipelschap blijkt in dit geval uit de bereidheid om medebroeders of zusters te vergeven, in het licht van de oneindige, eeuwige vergeving van onze zonden die wijzelf als gelovigen allemaal hebben ontvangen door Gods genade (vgl. Ef. 1:7; Kol. 1:14). Wij dienen elkaar dus te verdragen en elkaar te vergeven, als de één tegen de ander iets heeft: 'zoals ook Christus u vergeven heeft, zo ook u'. Dat is immers een kenmerk van de nieuwe mens, die we moeten aandoen (Kol. 3:12-13).

Het gaat hier niet bij voorbaat om naamchristenen. De medeslaven tonen de juiste, christelijke houding en gaan terecht naar de heer met hun klacht. Dat

kunnen wij ook doen in het gebed, en zo kunnen wij onderlinge problemen bij de Meester brengen. De uitdrukking 'boze slaaf' kan overigens wel duiden op een naambelijder, maar dat is soms alleen bij de Heer bekend.

Het overleveren aan de folteraars, waartoe de heer in deze gelijkenis opdracht geeft, zou je kunnen opvatten als een oordeel in Gods regering, dat de slaaf – de discipel van Christus – treft in de huidige tijd. Hij ondervindt de tuchting van de Vader, die Zijn kinderen weer op het rechte spoor wil brengen (vgl. Hebr. 12:4-11). Zo'n oordeel kan ons als gelovigen dus overkomen in Gods rechtvaardige wegen met ons, als wij consequent weigeren vergevengszind te zijn tegenover medechristenen.

De gelijkenis van de goede en de boze slaaf aan het slot van Matteüs 24 gaat verder. Daar vinden we ook een dienstknecht die zijn medeslaven met hardheid en heerszucht behandelt. Hij geeft zich daarnaast over aan werelds plezier en eet en drinkt met de dronkaards. Hier is de straf ernstiger en gaat het duidelijk om het eeuwige oordeel over het wangedrag van de boze slaaf. Deze passage spreekt namelijk over de straf die hij ondergaat in de plaats van de pijn, daar waar het geweest is en het tandengeknars (vs. 51). Wij moeten dus onderscheid maken tussen een tijdelijke straf hier op aarde in Gods regering met de Zijnen, en de eeuwige straf die alleen voor ongelovigen en naambelijders geldt.

Oude Sporen 2015

